

ΕΤΟΣ 67ον

25 Αυγούστου 2019

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 34 (3456)

ΠΑΤΡΙΚΕΣ «ΩΔΙΝΕΣ»

Λίγο πριν πιεί ο Χριστός τό «ποτήριον» τοῦ πάθους του, δοκίμασε μιά ακόμη πικρή γεύση τῆς ἀνωριμότητας καί ἐπιπολαιότητας τῶν μαθητῶν του: οἱ υἱοί τοῦ Ζεβεδαίου Ἰάκωβος καί Ἰωάννης τοῦ ζήτησαν πρωτοκαθεδρίες στή βασιλεία του. Καί ὁ Κύριος βρῆκε τήν εὐκαιρία νά τοὺς μιλήσει γιά τή χαώδη διαφορά μεταξύ τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος τῆς φιλαυτίας καί τῆς θεοφιλοῦς ταπεινώσεως καί θυσιαστικῆς ἀγάπης γιά τοὺς ἄλλους, πού φθάνει μέχρι καί τόν θάνατο. Μόνο μιά τέτοια ταπεινώση καί μιά τέτοια ἀγάπη μποροῦν νά ἐξυψώσουν τόν ἄνθρωπο σέ ἀληθινή δόξα καί νά τόν ὀδηγήσουν στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

«Ἐπιθανάτιοι Ἀπόστολοι»

Παρόμοιες πικρίες δοκίμαζε καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀπό τοὺς Κορινθίους, οἱ ὁποῖοι παρασυρμένοι ἀπό φίλαυτες προσκολληήσεις σέ κάποιους διδασκάλους τους διασποῦσαν τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιδιώκοντας τή δική τους προβολή καί κυριαρχία στους ἄλλους. Ποιά σχέση μποροῦν νά ἔχουν τέτοιες ἐπιδιώξεις μέ Αὐτόν, πού «οὐκ ἦλθεν διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καί δοῦναι τήν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν»; Αὐτόν θέλει νά μιμῆται ὁ Ἀπόστολος· καί γι' αὐτό θεωρεῖ ὑψίστη τιμὴ του τό ὅτι ὁ Χριστός «ἀπέδειξεν» αὐτόν καί τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους «ἐπιθανάτιους»· τοὺς τίμησε μέ τήν κλήση «καθ' ἡμέραν» νά «ἀποθνήσκουν» γιά τό ὄνομά του καί γιά τή δική του δόξα. Πρόκειται γιά θάνατο πρῶτα τοῦ φίλαυτου ἐγώ τους μέ τή νέκρωση τῶν παθῶν τους καί ἔπειτα μέ τήν ὑποβολή σέ ἀπερίγραπτες κακουχίες καί βάσανα, πού συχνά δέν ἀπέχουν πολύ ἀπό τόν σωματικό θάνατο. Ἡ μίμηση μέ τόν ἐσταυρωμένο Βασιλέα τῆς δόξης Χριστοῦ ὀλοκληρῶνεται ὄχι ἀπλῶς μέ μιά ἀμνησικακή διάθεση πρὸς τοὺς διώκτες τους, ἀλλὰ καί μέ τό ὅτι εὐχονται γι' αὐτούς καί ἀπαντοῦν στίς συκοφαντίες τους μέ λόγια γλυκά καί παρηγορητικά.

Ὅλα αὐτά εἶναι «μωρία» γιά τή λογική τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι μέ τήν ἐωσφορική του ἔπαρση μπορεῖ νά σωθεῖ θεοποιώντας τόν ἑαυτό του. Ὅταν κάποτε δύο λογοτέχνες πῆγαν στό Ἅγιον Ὅρος, ἔλεγαν: «Θά ζευ-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. δ΄ 9-16)

Τό αποστολικό ἔργο

Ἄδελφοί, ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους. Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι. Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινώμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσίν· λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν· ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περιήγημα ἕως ἄρτι. Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ. Ἐὰν γὰρ μωροὺς παιδαγωγοὺς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα. Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταὶ μου γίνεσθε.

τοῦμε σάν δύο βόδια καί θά ὀργώσουμε τή γῆ». Μετά ὅμως ἀπό καιρό ὁμολόγησαν: «Πέρασαν τά χρόνια· ζευθήκαμε σάν βόδια καί ὀργώσαμε τόν ἀέρα». Καρποφόρο «ὄργωμα τοῦ κόσμου» δέν μπορεί νά γίνει ἀπό τίς ἀνέτες καρέκλες ἐνός σπουδαστηρίου, ἀλλήλα προϋποθέτει «πέινα, δίψα, γύμνια, κολαφισμούς, λοιδορίες καί διωγμούς»· καί ὅλα αὐτά ὄχι στό ὄνομα μιᾶς ὀποι-ασδήποτε ἰδεοληψίας, ἀλλήλα στό ὄνομα τοῦ Ἐνός ἀληθινοῦ Θεοῦ, πού γιά ἐμᾶς ἐγίνε ἀνθρώπος. Καί ὅταν ὡς ἀνθρώπος ἐζήσε τήν κορυφαία ἀγωνία τοῦ θανάτου σέ βαθμό πού νά ἰδρῶνει αἷμα, ὑπέταξε ἐκούσια τό ἀνθρώπινο θέλημα του στό θέλημα τοῦ Θεοῦ Πατρός καί δέχθηκε ἐλεύθερα νά πιεῖ ὄλο τό ποτήριο τοῦ Πάθους γιά τή σωτηρία μας.

Ἄληθινός πατέρας

Ἀπό αὐτή τήν τέλεια ὑπακοή τοῦ Χριστοῦ στόν Πατέρα του πήγασε ἡ χάρις καί ἡ δυνατότητα καί τῆς δικῆς μας ἐλεύθερης ὑπακοῆς στόν Θεό καί τῆς νίκης κατά τῆς φιλαυτίας μας. Μόνο ἔτσι μπορεί νά γίνει ὄχι ἀπλῶς ἓνα «ὄργωμα» τῆς ψυχῆς μας γιά μιᾶ καρποφορία κάποιων ἀρετῶν, ἀλλήλα ἡ οὐσιαστική μας ἀναγέννηση μέ τή νέκρωση τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καί τήν «ἀνάσταση» τοῦ «καινοῦ» ἐν Χριστῷ ἀνθρώπου. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος θά τονίσει αὐτή τήν κορυφαία ἀλήθεια στους Κορινθίους· καί χαμηλώνοντας λίγο τόν αὐστηρό τόνο τῶν λόγων του θά τοὺς παρηγορήσει θυμίζοντάς τους ὅτι αὐτός ὡς πνευματικός πατέρας τοὺς ἀναγέννησε καί τοὺς χάρισε τήν καινούργια, ἀληθινή καί αἰώνια ζωή τοῦ Χριστοῦ.

Πρόκειται γιά μιᾶ γέννηση, πού τελικά εἶναι πολλή, γιατί περιλαμβάνει τήν ἐπαναληπτική ἐμπειρία ὠδίνων τοκετοῦ «ἄχρις οὗ μορφωθῆ Χριστός» στίς καρδιές τῶν πιστῶν (Γαλ. 4,19). Καί θαυμάζει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, φωνάζοντας. Ποῦ ἀκούστηκε «παιδί, δεύτερη φορά νά τεντώνει τήν μητρική γαστέρα

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὁ Θεός ἄφησε ἐμᾶς τοὺς Ἀποστόλους νά ἐμφανιστοῦμε τελευταῖοι, σάν καταδικασμένοι εἰς θάνατον, διότι ἐγίναμε θέαμα εἰς τόν κόσμον, εἰς τοὺς ἀγγέλους καί εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐμεῖς θεωρούμεθα μωροί χάριν τοῦ Χριστοῦ, σεῖς φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἐμεῖς ἀδύνατοι, σεῖς δυνατοί· σεῖς ἔνδοξοι, ἐμεῖς ἄσημοι. Ἔως αὐτή τὴν στιγμήν καί πεινᾶμε καί διψᾶμε, εἴμεθα κακοντυμένοι, δεχόμεθα ραπίσματα, διάγομεν βίον πλανόδιον, κοπιᾶζομεν ἐργαζόμενοι μέ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια. Ὅταν μᾶς βρίζουν, εὐλογοῦμεν, ὅταν μᾶς διώκουν, δείχνομε ἀνοχήν· ὅταν μᾶς συκοφαντοῦν, μιλάμε εὐγενικά. Ἐγίναμε σάν σκουπίδια τοῦ κόσμου· κάθαρμα ὄλων ἕως τὴν στιγμήν αὐτήν. Δέν γράφω αὐτὰ διὰ νά σᾶς ντροπιάσω, ἀλλά διὰ νά σᾶς συμβουλευσω σάν παιδιά μου ἀγαππιά. Διότι ἂν καί μπορῆ νά ἔχετε χιλιάδες παιδαγωγούς ἐν Χριστῷ, δέν ἔχετε πολλοὺς πατέρας, διότι ἐγώ σᾶς ἐγέννησα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου. Σᾶς παρακαλῶ λοιπόν νά γίνεσθε μιμηταί μου.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

μέ ὠδίνες τοκετοῦ;». Καί ὁ πρωτοκορυφαῖος Ἀπόστολος ὄχι μόνο δέν παραπονέθηκε ποτέ γι' αὐτούς τοὺς πόνους, ἀλλῆλα ἐφθανε νά εὐχεται νά στερηθεῖ αὐτός τὴν αἰώνια ζωή, ἀρκεῖ νά τὴν κερδίσουν οἱ συμπατριῶτες του Ἰουδαῖοι. Μιά τέτοια «κραταία ὡς θάνατος ἀγάπη» «οὐδέποτε ἐκπίπτει», θά πῆ ἀπό προσωπική ἐμπειρία ὁ Παῦλος. Καί φυσικά δέν μπορεῖ νά ἐκπέσει ποτέ οὔτε ἡ ζωή, ἡ ὁποία στηρίζεται σέ μία τέτοια ἀγάπη. Γι' αὐτό καί δέν κινδυνεύει ὁ Ἀπόστολος νά κατηγορηθεῖ γιά ἔπαρση, ὅταν καταλήγοντας προτρέπει τοὺς Κορινθίους νά γίνουν μιμητές του.

«Ὁλος γέγονεν ἀγάπη»

Ἡ ἐκκλησιαστική κοινότητα τῆς Κορίνθου εἶναι προφανές ὅτι εἶχε βάλει τόν Παῦλο σέ μεγάλες ἀγωνίες· γι' αὐτό καί ἡ γραφίδα του πρὸς αὐτούς ἔβγαζε πολὺ πόνον καί ἀνησυχία. Δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι πρὶν τοὺς ἐπισκεφθεῖ γιὰ τρίτη φορά, τοὺς ἀποστέλλει τῆ δευτέρῃ ἐπιστολῇ του, τὴν ὁποία θά κλείσει μέ τὰ λόγια: «Φοβᾶμαι, μήπως, ὅταν ἔλθω, δέν σᾶς βρῶ ὅπως σᾶς θέλω. Φοβᾶμαι μήπως ἀκόμη ὑπάρχουν ἀνάμεσά σας ἐγωισμοί, ἐριδες, ζηλοτυπίες, φιλονικίες καί ἀναστατώσεις. Φοβᾶμαι μήπως μέ ταπεινώσει πάλη ὁ Θεός καί πενήσω ξανά γιὰ πολλοὺς, πού δέν μετάνιωσαν γιὰ τίς σοβαρές ἀμαρτίες τους». Αὐτός εἶναι ὁ «καθημερινός θάνατος» τοῦ καλοῦ ποιμένα καί οἱ καθημερινές «ὠδίνες» τοῦ ἀληθινοῦ πατέρα, πού ἐγινε πρῶτα αὐτός «μιμητής Χριστοῦ». Ἴσως μόνο ὁ ἅγιος μιμητής τοῦ Ἀποστόλου ἅγιος Χρυσόστομος μπορεῖ νά περιγράψει τό μέγεθος τῆς πατρικῆς του ἀγάπης: «Καθάπερ σίδηρος εἰς πῦρ ἐμπεσών, ὄλος γίνεται πῦρ, οὕτω καί αὐτός τῷ πυρὶ τῆς ἀγάπης ἀναφθεῖς, ὄλος γέγονεν ἀγάπη».

Ἄρχιμ. Β. Λ.

25 Αύγουστου 2019: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Τίτου ἀποστόλου, ἐπισκόπου Γορτύνης Κρήτης.

Ἡ ἐπάνοδος τοῦ λειψάνου τοῦ ἀποστόλου Βαρθολομαίου.

Ἦχος: α΄ – Ἑωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. δ΄ 9-16 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. ιζ΄ 14-23.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 1 Σεπτεμβρίου, ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου.

Ἀπόστολος: Α΄ Τιμ. β΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Λκ. δ΄ 16-22.

Νέες ἐκδόσεις

Ἐπισκόπου Φαναρίου Ἀγαθαγγέλου

ΑΓΙΟΣ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ ΠΙΟΣ, ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΡΩΜΗΣ

Μαθητεία σέ μορφές τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας – 1

(Α΄ ἐκδοσὴ, διαστάσεις 15x24 ἐκ., σελ. 88)

Τό παρόν ἀγιολογικὸ ἔργο παρουσιάζει μία ἀπὸ τίς ἐξέχουσες ἐκκλησιαστικὲς μορφές τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων, τὸν ἅγιο ἱερομάρτυρα Πίο, Ἐπίσκοπο Ρώμης (140-155 μ.Χ.), ὁ ὁποῖος χάρη στὴν πολύμορφη καὶ πολύπτυχη διακονία του, σέ περίοδο διωγμῶν, ἐδραίωσε τὴ χριστιανικὴ πίστη.

ΑΓΙΑ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΣ ΛΟΥΚΙΑ – ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟ

Μαθητεία σέ μορφές τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας – 2

(Α΄ ἐκδοσὴ, διαστάσεις 15x24 ἐκ., σελ. 64)

Ἡ παρθενομάρτυς Ἀγία Λουκία († 304), χάρη στὴ θαυματουργὴ ἴαση τῆς μητέρας της κατὰ τὴν προσκύνηση τοῦ ἱ. λειψάνου τῆς ἀγ. Ἀγάθης, ἀποφάσισε νὰ μοιράσει τὴ μεγάλην περιουσία της καὶ νὰ διαδώσει τὸ μῆνυμα τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ μνηστήρας της τὴν κατέδωσε ὡς χριστιανὴ στὸν ἄρχοντα Πασχάσιο καὶ ὑπέστη φρικτὰ μαρτύρια.

ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΕΞ ΑΚΑΝΘΩΝ ΠΕΡΙΤΙΘΕΤΑΙ

– Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΝΘΙΝΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ –

(Α΄ ἐκδοσὴ, διαστάσεις 15x24 ἐκ., σελ. 80)

Ὅταν ἀναφερόμαστε στὰ ἄχραντα Πάθη τοῦ Κυρίου ἐννοοῦμε προπάντων τὸν Σταυρό, τὴν πορφυρὰ κλαίνα, τὸν κάλαμο, τὸν σπόγγο, τὸ ὄξος, τοὺς ἥλους, τὴ λόγχη καὶ τὸν ἀκάνθινο στέφανο, στὸν ὁποῖο ἐστιάζει εἰδικὰ ὁ συγγραφέας, μὲ διάθεση νὰ προσεγγίσει ἱστορικὰ καὶ δοξολογικὰ τὸ ἱερό κειμῆλιο τῆς πίστεώς μας.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθαγγέλος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
